

Στο λυκόφως της πατρότητας (Ευγένιος Αρανίτσης)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 18 Ιανουαρίου, 2006

"... δεν έχει νόημα να αναρωτηθούμε πού κρύβονται οι πατεράδες. Κρύβονται στο βαρομετρικό χαμηλό της επαγγελματικής τους ρουτίνας, όσο και σε μια πεισματική παράταση της δικής τους ανεξάντλητης παιδικότητας, αυτής ακριβώς που κολακεύεται από το διαφημιστικό έπος με πανάκριβα ρολόγια και τζιπ κατάλληλα για σαφάρι σε τροπικές εικονογραφήσεις αποδράσεων, όπου ο αέρας της οικονομικής άνεσης τρομπάρει το ανέβασμα της αδρεναλίνης..."

Καθώς τα παιδιά μεγαλώνουν, που θα πει πως η μωρουδίστικη συγγένεια των χαρακτηριστικών του προσώπου υποχωρεί, είναι οι πατεράδες εκείνοι που αρχίζουν να μοιάζουν μεταξύ τους όλο και περισσότερο, από την άποψη ότι μένουν ομοίομορφα αθέατοι. Αν επιθυμούν διακαώς κάτι, είναι το να μη διασταυρώνονται με τα παιδιά τους παρά μόνον όταν αυτά παρελαύνουν σαν ωραία δείγματα DNA στις σχολικές γιορτές και, με μια μικρή παραχώρηση, στα γενέθλια. Κάπως έτσι θα πρέπει να εμπνεύστηκαν και οι φιλόσοφοι την ιδέα τους για την εξαφάνιση του Πατέρα ως κυρίαρχου θεσμικού και ιστορικού υποκειμένου. Οντως, αν το φιλοσοφήσεις λιγάκι, καταλαβαίνεις ότι δεν μπορείς να επιστρέψεις τον πατέρα σου όπως ένα ελαττωματικό ψυγείο και να ζητήσεις καινούργιον.

Κατά τα άλλα, το να μιλάμε σήμερα για μονογονεϊκές οικογένειες, αναφερόμενοι στο στατιστικό δεδομένο, αποδεικνύεται κάπως παραπλανητικό, εφόσον όλες οι οικογένειες, λίγο πολύ, κατέληξαν μονογονεϊκές, με τον πατέρα να περιορίζεται σ' ένα απρόσωπο σημείο αναφοράς των οικονομικών διευθετήσεων. Αυτουνού η μοναδική αγωνία, αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, αφορά την εκμετάλλευση των ευκαιριών ώστε να μείνει κατά το δυνατόν μακριά από τους συγγενείς πρώτου βαθμού, καθώς οι τελευταίοι ενσαρκώνουν την αδιάψευστη υπενθύμιση της συναισθηματικής του αποτυχίας.

Μια και δεν είναι πάντα εύκολο για τον φερόμενο ως πατέρα (δότη σπέρματος μου αρέσει να τον αποκαλώ) να απέχει από το οικογενειακό διαμέρισμα με κάποιο πρόσχημα, εσωτερικεύει την απόσταση και αγκυροβολεί μπροστά στην τηλεόραση ή στον υπολογιστή ή τηλεφωνάει στους φίλους του και κουβεντιάζουν για το γυναικείο κρέας, άλλοτε ντόπιο, άλλοτε εισαγωγής, εξαρτάται απ' τις περιστάσεις. Εν ονόματι του πατρός δεν συμβαίνει πλέον τίποτα. Αργότερα, γάμοι και χωρισμοί θα λάβουν χώρα κατευθείαν εν ονόματι του υιού, αποκλειστικά, με τα γνωστά θλιβερά αποτελέσματα. Και οι κυρίες θα διασκεδάζουν την απογοήτευσή τους

καθρεφτιζόμενες στα γυναικεία έντυπα και απολαμβάνοντας τίτλους όπως «Τι απέγιναν οι άντρες;». Αφού προσπάθησαν τολμηρά να γίνουν άντρες οι ίδιες, τώρα η έλλειψη διαφοράς παγώνει τα σεντόνια.

Επομένως, δεν έχει νόημα να αναρωτηθούμε πού κρύβονται οι πατεράδες. Κρύβονται στο βαρομετρικό χαμηλό της επαγγελματικής τους ρουτίνας, όσο και σε μια πεισματική παράταση της δικής τους ανεξάντλητης παιδικότητας, αυτής ακριβώς που κολακεύεται από το διαφημιστικό έπος με πανάκριβα ρολόγια και τζιπ κατάλληλα για σαφάρι σε τροπικές εικονογραφήσεις αποδράσεων, όπου ο αέρας της οικονομικής άνεσης τρομπάρει το ανέβασμα της αδρεναλίνης. Εχω συναντήσει πάρα πολλούς απ' αυτούς. Τουλάχιστον ο δικός μου πατέρας, στη δεκαετία του '60, με απέφευγε μελετώντας ξένες γλώσσες. Σίγουρα, η γλώσσα που μιλούσαμε μεταξύ μας ήταν αρκετά ξένη προς οτιδήποτε ανθρώπινο.

Η απελπισία που προκαλεί σ' αυτά τα όντα το πλήθος των ανεκπλήρωτων συναισθηματικών καθηκόντων απέναντι στα παιδιά τους, επιφέρει την παράλυση και των πιο στοιχειωδών χειρονομιών προσφοράς. Για να την αντισταθμίσουν, γίνονται υπερκινητικοί. Από τη θέση ενός ίσκιου που γλιστράει πάνω κάτω τηλεφωνώντας, εκπαιδεύουν τον εαυτό τους να κοιτάζει τα παιδιά δίχως να τα βλέπει, δηλαδή χωρίς να βλέπει την ανάγκη στις ίριδες των ματιών τους. Χρειάζεται, άραγε, να διευκρινίσω περί ποίας ανάγκης πρόκειται; Είναι αδύνατον να θίξεις τέτοια ζητήματα δίχως να περάσεις από το μελό, δίχως να πεις γι' αυτή τη φλόγα που τρέμει από το φύσημα ενός πολύ πονεμένου συμβιβασμού, μιας υποψίας ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά αν οι άνθρωποι μιλούσαν και εξηγούσαν. Τι να εξηγήσουν; Στο φάσμα των συχνοτήτων που λαμβάνουμε, πατεράδες και παιδιά εξίσου, οι πληροφορίες είναι, τώρα, ολογραφικά κωδικοποιημένες.

Η δίψα των παιδιών για κάτι που μένει εκτός κατανόησης και που καθησυχάζεται προσωρινά με το να ζουν μέσα σ' ένα δάσος από καταναλωτικά δολώματα και οθόνες κινητών τηλεφώνων γίνεται ευδιάκριτη σε ορισμένες στιγμές βίαιης αντίδρασης απέναντι στην ανία της εκπαίδευσης. Η ανία είναι ειδικά αυτό, η έλλειψη περιεχομένου των γεγονότων και η εξαφάνιση του πατέρα την οδηγεί στην αποθέωση. Η εξαφάνιση, ομολογουμένως, είναι κυρίως μια εξαφάνιση από τη σκηνή του λόγου.

Όπως γίνεται στις αμερικάνικες ταινίες, ο πατέρας θα ήθελε ίσως να πλησιάσει τον γιο του και να του μιλήσει, μόνον που δεν ξέρει τι είδους ακριβώς σημασίες είναι αυτές που χρωστάει στο παιδί και πού να τις ψάξει. Θα το έκανε όχι βέβαια από αγάπη αλλά κάτω από την πίεση της ενοχής, διστάζει ωστόσο ένεκα του φόβου ότι μια τέτοια πράξη αναζήτησης θα έφερνε στην επιφάνεια όλα όσα η αγάπη, έστω υποτιθέμενη, απαιτεί να τη συνοδεύουν, εστίαση της προσοχής, τρυφερότητα, φιλαλήθεια, αναγνώριση της ιδιοπροσωπίας του άλλου, ικανότητα συμμετοχής στη λύπη του και, φυσικά, παροχή μιας ασφάλειας εντελώς διαφορετικού τύπου από εκείνη της Interamerican. Αντ' αυτού, ο δότης σπέρματος θα ονειρευτεί ένα βραβείο τεσσάρων τροχών, χωρίς να υποπτεύεται την ιστορική ειρωνεία των αντικειμένων μίας χρήσεως και ότι η φράση Fiat Lux σημαίνει Γεννηθήτω φως.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Δεν είναι φως αυτό που γέννησε, εκτός κι αν το κρατήσει στη χούφτα του. Από μια τέτοια άποψη, η ερώτηση «Τα παιδιά του Ζεβεδαίου ποιον είχανε πατέρα;» δεν είναι εντελώς παράλογη. Η εποχή όπου αρκούσε το να έχει η γυναίκα σου παιδιά για να θεωρείσαι πατέρας επιστρέφει σαν γελοιογραφία.

(Πηγή: "ΠΑΡΑΔΟΞΑ", 'Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ' 5-12-2004)